

Pedagoški pogled kroz objektiv Izuzetno je predan poslu i hobijima. Mnoge generacije srednjoškolaca nose bogato znanje s njegovih časova u elektrotehničkoj školi, a nebrojeno je onih koje ovekovečio svojim aparatom ili video-kamerom. Upamćen je i kao foto-reporter ovog lista. Iz pomenutog se nazire da je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila Jovica Joca Tasić.

Jovica Tasić, rođen je 11. septembra 1965. godine u Starčevu, u kući u Banatskoj ulici, broj 6, od majke Verice i oca Blagoja, uz mlađeg brata Gorana. Pre šest godina preselio se u tadašnju Grobljansku, odnedavno Ulicu Kestenova, gde već tri godine harmonično živi s budućom suprugom Marinom i ćerkom iz prvog braka Jovanom. Osnovnu školu završio je u Starčevu, zajedničke osnove u "Pajinoj", a potom u srednje-usmerenu elektrotehničku "Nikola Tesla". Studirao je u Nišu i Zrenjaninu, gde je stekao zvanje elektroinženjera energetičara. Kasnije je završio i diplomu sa master studija za profesora tehnike informatike. Čekajući od 1989. godine stalno zaposlenje čitavih deset godina, radio je razne poslove, da bi se krajem devedesetih konačno zaposlio kao nastavnik u istoj onoj elektrotehničkoj školi. Pre toga pronašao se u najpre hobijski, a potom i u sve ozbiljnijem fotografskom zanatu. Bavi se videom i svim što se može svrstati u multimediju. Sakupljao je ploče i kasete pop i rok muzike. Trenirao je karate i atletiku, dok sada uobičajava da vozi bicikl i pika stoni tenis. Obožava šah, pa iako ga igra sve ređe, ne propušta simultanke u školi, kada neretko uspeva da remizira s velemajstorima. S kumom odlazi na pecanje, a ulov mu nikada nije bila poenta, već relaksacija u prirodi.

Kako je odrastao mali Joca?

- Rođen sam u porodici skromnog materijalnog statusa. Otac je imao malu platu, tek podmirivao osnovnu egzistenciju i pokušavao da odškoluje dvoje dece. Nakon radnog vremena bavio se i zidarskim zanatom, u čemu sam mu od malih nogu pomagao. Tako sam od novca zarađenog na građevini kod rođaka kupio trkački bicikl. Vrlo rano sam počeo da obavljam i kućne poslove, a majka me je uvela u tajne kuhinje. U svakom slučaju, morao sam da poštujem red - prvo domaći zadaci, potom kućni poslovi, pa tek onda zabava. Stasavao sam u Radničkom naselju koje je uvek obilovalo mnoštvom dece. Upraznjavali smo tadašnje društvene igre - od fudbala do klisa. Glavni sportski teren, popularno nazvan "grbavica", nalazio se kod katoličkog groblja. U posebnom sećanju mi je klizanje na bari pokraj naše kuće, gde je bilo svega: propadanja kroz led, ponekad mi je obuća ostajala u vodi, a jedanput sam i nakratko izgubio svest. Pravili smo i nekakve šatore, lukove i strele, kao i veoma opasne praćke, pa je pravo čudo što se nismo ozbiljnije povređivali. Najviše vremena provodio sam sa sadašnjim kumom Branislavom Aleksićem Backom i nešto starijim Draganom Janjićem, kod kog smo igrali karte i stoni tenis.

Škola...

- Pomisao na te dane najpre me veže za vaspitačicu Milu. Učitelj mi je bio Bata Polak, a iz tog

perioda nemam šta bitno da kažem. S druge strane, moram da izdvojim mog odeljenskog starešinu od petog do osmog razreda - nastavnicu istorije Vuku Stanoevsku, fantastičnu osobu koja je pedagoškim zalaganjem i materinskim ophođenjem od svih učenika, pa i mene, izvlačila maksimum. Zahvalan sam i nastavnici matematike Milici Lelik zato što me je zainteresovala za taj predmet. U dobrom sećanju su mi ostali i nastavnici fizike i muzičkog Nada Popović i Boško Popadić, koji me je angažovao u horu i orkestru. Livija Sfera mi je predavala fizičko, na kom je bilo i plakanja kada nisam uspevao da se uzverem uz konopac, ali i toga da sam u osmom razredu imao najbolje rezultate na višeboju i, recimo, 50 metara istrčao za 6,4 sekunde. Pera Dragojerac me je uveo u šahovsku sekciju, kada sam na jednom školskom turniru pobedio njegovog sina Vladicu i kao nagradu osvojio - čokoladu. Omiljeni drugar mi je bio Milenko Novaković, a interesantno je da su baš nas dvojicu prebacili u odeljenje koje je nam se u petom razredu priključilo iz "donje škole". Neko vreme smo, čak, iskazivali revolt protiv te odluke bežanjem s časova. Ipak, to je kratko trajalo, pa smo se ubrzo uklopili u novo društvo.

Sportske aktivnosti...

- Od petog do sedmog razreda bavio sam se karateom, a kada sam pošao u srednju školu, prešao sam na atletiku. Najpre sam se opredelio za kratke pruge, ali kada sam doživeo povredu meniskusa levog kolena, "prešaltovao" sam se na bacanje koplja. Trener mi je bio legendarni Mile Ugren, koji nas je vodio na brojne pripreme i nadmetanja. Tako sam na jednom prvenstvu u Zrenjaninu bio predstavnik škole u bacanju koplja. Međutim, kako jedan član štafete u disciplini "četiri puta sto metara" nije došao, u poslednji čas sam upao u tu trku i dao solidan doprinos. Nastupao sam za školu i u šahu i učestvovao u osvajanju drugog mesta na važnom takmičenju u Vršcu. Vezano za sport zanimljivo je da sam 1984. u Đakovu kod Osijeka služio vojsku zajedno s proslavljenim reprezentativcem Srećkom Katanecom i rođenim bratom čuvene teniserke Monike Seleš - Zoltanom, kog sam nakon odsluženja armije nekoliko puta i posetio. Tada sam upoznao i samu Moniku i zamolio je da mi potpiše lopticu, rekavši joj da će to biti dragocen suvenir kada postane zvezda. I nisam pogrešio...

Posao...

-U elektrotehničkoj školi zaposlio sam se 1999. godine kao profesor praktične nastave, a kasnije sam predavao i druge srodne predmete. Trenutno radim kao koordinator praktične nastave i već dve godine nemam neposredni kontakt s decom, izuzev kada ih obilazim na nastavi po firmama ili im držim fotografsku sekciju. Kroz karijeru, najbitnije mi je bilo da mi učenici nikad ne "pročitaju" na licu moje lične probleme. Mislim da sam imao zadovoljavajući odnos s njima, pa s mnogima ostao u komunikaciji i nakon završetka njihovog školovanja. Kada poredim decu u određenim razdobljima, dovoljno mi je da se vratim samo deset godina unazad i da uočim ogromnu razliku - odnos prema nastavi i učenju bio je neuporedivo bolji nego danas.

Fotografija...

- Fotografija mi je veoma rano postala velika ljubav, a kako otac nije imao finansijskih mogućnosti da mi tako nešto priušti, opremu sam kupovao od novca koji sam samostalno zarađivao ili dobijao kao stipendista Titovog fonda, što je bilo nekih 60 odsto proseka vojvođanske mesečne plate. Prvi aparat mi je bila izvesna "vilija", a prvi ozbiljniji bio je "zenit" kog sam kupio 1983. S njim sam pravio slike gotovo kao i majstori s "nikonima" i drugim skupljim aparatima. Ubrzo sam počeo i da razvijam fotografije, ali sam se kao samouk učio na sopstvenim greškama. Jedno vreme sam bio fasciniran obradom slika, a kuhinju pretvarao u

laboratoriju. Interesatno je da sam prvu "tezgu", odnosno venčanje, odradio u crno-beloj tehnici. U to sam se, bez ikakvog iskustva, upustio potpuno sam i radio nešto što objektivno pokrivaju dva fotografa. Otada je posao nezadrživo krenuo, a zlatna epoha počela je s pojavom digitalnih DSLR aparata. Jedno vreme proveo sam i kao foto-reporter "Starčevačkih novina". Fotografisao i snimao razne proslave, priredbe i druge događaje. Doživeo sam i bezbroj neobičnih situacija, poput one nedavno kada su konji koji su vukli fijaker s mladencima naprasno podivljali, ali je srećom sve prošlo bez posledica. Danas se uglavnom bavim komercijalnom fotografijom i primećujem da ona sve više poprima umetničku formu i samo oni koji imaju takav pristup mogu se nadati uspehu. Veliku ljubav valorizovao sam i na diplomskom ispitu, koji sam položio s radom na temu primene fotografije u realizaciji nastavnih sadržaja tehnike.

Starčevo, danas?

- Nisam mogao da biram gde ću se roditi, ali sam i te kako odabrao da provedem život u Starčevu. Prijaju mi konstatacije da je moje mesto poslednjih godina najviše uznapredovalo u okolini. Time se ne smemo zadovoljiti, već treba postavljati sve veće i veće ciljeve, čak i one naizgled neostvarive, poput izgradnje akva-parka ili neolitskog naselja. To bi automatsko podiglo standard življenja na neuporedivo viši nivo.

Tako govori ovaj vredni i svestrani Starčevac i sugrađanima poručuje:

- Da stalno rade na sebi, uče i napreduju, ali da nikad ne zapostavljaju porodicu koja je najveće ljudsko bogatstvo.